

SEURAA

N:o 35 • 27. 8. 1969 • Hinta 1:50 • Sverige Skr. 2:50 (inkl. oms.)

Vuimeiset lomapäivät

OL
POL
PAINA
NOITIER
(s. 9-11)

maan-

VARJOKANSAA

Tarvitaan lentokone, laskuvarjo ja hyppääjä. On harrastus. Sitä voidaan harrastaa esimerkiksi Nummelan lentokeskuksessa, 40 kilometrin päässä Helsingistä.

■ ■ ■ Lauantaiamu Nummelan lentokentällä on tavallinen. Nummi tuoksu ja niukka soramaaperä työntää suikeroa ja pientä violettia kukkaa yksitoikkoisen hiekanvärin piristeeksi. Purjelentäjät liikkuvat hiljaisina poikina hallissaan puuhasten oloissaan äänettömien koneittensa kimpussa. Kentän alapuolella kulkevalta kehätieltä pelmahtaa kiireissään ohiajavan auton hetkeksi nostattama häly, mutta muuten tunnelma painuu taas uneliaaksi, ilmeettömäksi. Kunnes alkaa tapahtua.

Helsingistä päin kuuluu yhä voimistuvaa moottorin surinaa ja pian ilmestyy näköpiiriin vekkulin näköinen, mustavalkopunaiseksi lepakoksi maalattu pikkukone, Cessna. Kentän yli kaartaessaan se nuolaisee puunlatvoja kuin tervehdykseksi ja saa lähiseutujen asukkaat miellyttävästi kavahtamaan: Nummelassa alkaa taas tapahtua. . . Laskuvarjohyppääjät tulevat. Ja ennen pitkää kiertää kenttää muutama auto kuin arastellen ja harvakseen lähestyvät uteliaat laskuvarjolaisten »viikonloppuristiä», mäntyjen lomassa pilkottavia junanvaunuja.

■ Lepakkokone on laskeutunut ja täristänyt hiekkaisen kentän yli omalle paikalleen. Kentällä kuhisee hyppääjiä, jotka purkavat lastiaan ja haluavat päästä taas mahdollisimman pian takaisin yläilmoihin.

— Hei onks tossa kaikki varjot? Eiks varavarjoja ole kuin kaksi? Miksette te tuoneet mun varusteita, vaikka mä pyysin? Sinkoilevat kysymykset jäävät vaille vastausta, sillä joukko on uppoutunut täyttä päätä selvitelemään omia tavaroitaan.

Siru, kolme vuotta, juoksee malittamattomana koneen ympärillä ja taputtelee pienillä lapsenpulleilla käsillään koneen kulumutta kumipyörää sekä selittää kaikille halukkaille kyltymättömän uutterasti: — Äidin kone, äidin kone. Vajaan vuoden ikäinen Tomi pyllyylee kanervien keskellä ilmoittaen omalla yksitavuisella kielellään tättät-tää-tä-

— Ohoi Onpas äiti kaukana.
Kuinkahan se sieltä alas pääsee?

ja nauraa hekottaa muutaman vastapuhjenneen hampaansa viehätysvoimalla osallistuen siten hänkin yleiseen hälinään.

Osa helsinkiläisiä hyppääjiä on saapunut jo edellisenä iltana nauttiakseen tarkkaan viikonlopun tarjoamista mahdollisuuksista, joita Malmin kenttä ei pysty tarjoamaan. Edellytykset tunnelmoimille ovat mitä parhaimmat, kumottaahan elokuun kuu iltaisin kauneimmillaan, rakentaahan se aina yhtä romantista siltaansa yli järven. Ja yksinäinen kuikka valittaa pitkään jossakin, nummen männikön toistaessa pehmeitä kuiskauksiaan halukkaasti kuuntelijan korvaan. ■ Tänne ei ole kuitenkaan tultu tunnelmoimaan, vaan harastamaan laskuvarjohyppäjiä. Harrastusta, joka on otettava vakavasti.

— Tätä eivät harrasta suurisuiset kerskurit, vaikka tuolla Vanhalla tuntuvat iltaansa kuitenkin istuvan hurjapäisimmät ja rohkeimmat hyppääjät. Urheus vain valitettavasti supistuu ehkä alkeiskurssiin ja siihen halut sitten loppuivatkin. Koskaan ei ole tullut edes hypättyä muuten kuin puheissa.

Ensimmäisiä töitä aamuisin on tuulipussin pystyttäminen tuulen suunnan selville saamiseksi. Punavalkoinen pussi on suuren ääneen ähkyen saatu pystytytyksi ja velmuileva tuulenpuuska sujahtaa kankaan sisään, leikittelee iloisesti kangasta tempoen, peuhaa itselleen pesää ja asettautuu pussin pohjalle nostaen sen samalla vaakasuoraan asentoon. — Kyllä sormikin tuulimittarista paremman puutteessa käy, virnuilee joku sormi yläilmoihin sojottaen.

Hätäisimmät ovat jo saaneet suoja-puvun ylleen, samoin 20-kiloisen laskuvarjon remelit kiinni, enää puuttuvat vain kypärä ja suojalasit, mutta nekin ovat mukana, kun joukko hivutautuu hyppymestarin ympärille, koneen siiven alle saamaan ohjeita.

■ — Hypätkää sitten kartalta! Henttisen Öllin, kokeneen hyppymestarin sormi työykii ilmakuuvalle olevaa punaista pistettä samalla kun hän selittää hyppäjäjärjestystä. — Lähestytään kentän suunnassa ja suunnilleen tässä näin on hypättävä. Sinä, Irja, lähdet ensimmäisenä. Kaksi sekuntia, sitten Risto, kaksi sekuntia ja Väiski. Tuliko selväksi?

— Hei kattooks kukaan mun käännöksiä? Kaksi vasempaan, pysähdys ja kaksi oikeaan. Anja, viitsitkö vahtia Sirua sillä aikaa?

Katselija seuraa silmillään yhä pienenevää konetta, erottaa sen lähes 2000 metrin korkeudesta ja tajuaa vasta hyppääjän jo jonkun matkaa kiidettyä luotina

VARJOKANSAA

alas että tämä yleensä on irronnut koneesta.

Yhtä kiihtyvällä vauhdilla lähestyy hyppääjä maata ja kohta rävähtää varjo auki, hulmuu vähitellen eri väreissä asettuakseen sitten hyppääjän päälle kauniin värisinä kiiloina. Silloin oli korkeus ehkä 700—600 metriä. Nyt on tullut aika työkennellä. Hyppääjä käyntelee erilaisia kapuloita, saa varjossa olevat aukot avautumaan tai sulkeutumaan, hän ohjaa varjoaan kohti pienen pientä maalistia, valkoista 15-sentistä pistettä so- raympyrän keskellä, ja parhaassa tapauksessa osuu juuri keskelle. Pahimmassa tapauksessa putoaa puuhun.

■ *Kyösti Landén* on kouluttanut monta kurssillista laskuvarjohyppääjiä, hän hyppää itsekin kuten muutkin, eikä ehdi enää harrastaa ennen niin mieluista autoilua.

Harrastus on häneltäkin vienyt koko käden ja kaiken vapaa-ajan.

— Hyppääjän koulutus kestää noin kaksi kuukautta, siihen kuuluu teorian, oikean maahantulon, varjon pakkaus- ja tukahduttamisharjoitusten lisäksi myös fyysisen kunnan harjoittaminen niin, että todella pystyy selviytymään melko kovakouraisilta näytävistä alastuloista. Kurssit pidetään enimmäkseen syksyisin ja kesällä järjestetään joitakin leirejä, viimeksi oli kesäkuussa Ori-päässä leiri, jolta on jäänyt mieleen monta lupaavaa hyppääjänalkua, mm. yksi nainen.

Mikä hyppäämisessä viehättää?

Lähes poikkeuksetta vastaa jokainen: — Vapaa ilmalento! Laskuvarjo on vain välttämätön paha, jota tarvitaan maahantuloa pehmentämään.

■ Uusin tulokas meillä näissä laskuvarjopuuhissa on ns. ilmasukellus. Silloin voidaan leikitellä, suorittaa ryhmähyppyjä tai hypätä vaikkapa kaksin, jolloin toinen voi yrittää vaikka kaataa »väljaljoo» tyhjään tuoppiin. Onnistuuko se, on jo kokonaan eri asia. Mistään uhkarohkeasta urheilusta ei kuitenkaan ole kyse, vaan varavarjon päällä olevasta korkeusmittarista seurataan neulan siirtymistä ja viimeistään sen osoittaessa 600 metriä on varjo aukaistava. Näitä tuskin voidaan pitää urheiluhyppinä, mutta laskuvarjonäytöksissä ne ovat erittäin näyttäviä.

Helsingin Ilmailuyhdistys, joka Nummelaan on jäsentensä käyttöön saanut ja uima-altaan asettanut, veti aivan oikeasta narusta sillä nyt siellä todella viihdytään.

Suomen Laskuvarjoherho ry. viihtyy niin hyvin, että viime kesänä hankittiin alueelle kaksi käytöstä poistettua junavaunua, joista toinen kunnostettiin maakuupaikaksi ja toisesta tehtiin varasto. Näin ollen on aina paikka, jossa yöpyä, jottei tarvitse ajaa takaisin Helsinkiin.

Varjokansa hyppää ja viihtyy. □

▲ Vapaa ilmalento on päättynyt, ▲ nyt alkoivat työt maalistille ▲ pääsemisestä.

▲ Tuulenpuuskan innostama ▲ varjo saattaa joskus juoksuttaa hyppääjää monta metriä, ennen kuin varjo saadaan tukahdutettua. Varjon pakkaus on muuten tarkkaa työtä, siitä riippuu kirjaimellisesti hyppääjän henki.

▲ Hiki tulee hypätessäkin, vaikka 200 metrin korkeudessa saattavatkin lämpöasteet olla nollassa. Sen jälkeen voikin sitten siirtyä vetiseen elementtiin.

◀ Hyppymestari Olli Henttinen näyttää Irja Vallalle, kuinka oikeaoppinen ilmakäännoä suoritetaan.